

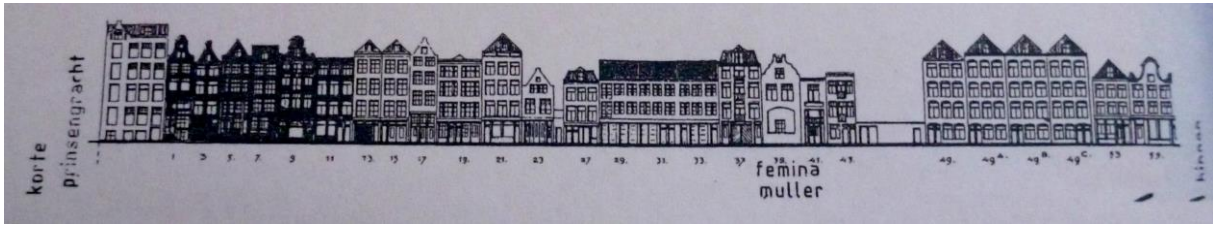
De Vinkentuin van toen naar nu

Van toen: 1980 ...

... naar nu: 2017

Voorwoord

De Vinkentuin is een begrip voor de bewoners en bezoekers van de Vinkenstraat. Iedereen kent de tuin, en iedereen heeft er iets moois over te zeggen. Dat is niet altijd zo geweest.

In 1972 was er nog geen tuin, alleen een 'open stuk' tussen de nummers 41 en 55, waar volgens het Vinkenstraatcomité iets mee moest gebeuren, in combinatie met de nieuwe sociale woningbouw in de Vinkenstraat.

Sloop Vinkenstraat nrs 43-53, ± 1978

Vanaf 1980 is er in het open stuk een echte tuin gekomen. In de afgelopen 35 jaar is er veel gebeurd in en met de tuin. Inrichting volgens de eerste plannen, herinrichting na 10 jaar, wel bankjes/ geen bankjes, planten erin, planten eruit en andere erin.

Ook de samenstelling van de bevolking van de straat veranderde: mensen van het eerste uur overleden of gingen verhuizen, en er kwamen veel nieuwe mensen in de straat wonen.

De Vinkentuin werd en wordt onderhouden door een vaste kern van oudgedienden, met regelmatig nieuwe enthousiastelingen die meedoen aan de werkbeurten en buurtfeestjes.

Voor veel nieuwkomers blijkt de tuin een plek om dichtbij en verdere burens te ontmoeten en om iets te horen over de geschiedenis en het reilen en zeilen in de Vinkenstraat en in de buurt.

Bij een winter-borrel in januari 2016 vatten Ineke, Toke en Willy het plan op om een boekje over de Vinkentuin te maken. Met een kleine geschiedenis, verhalen van bewoners over de tuin en veel foto's van de activiteiten in en om de tuin. Een boekje voor alle bewoners, oude getrouwen en nieuwkomers, jong en oud.

Het Wijkcentrum Jordaan & Gouden Reael vond ons 'sociale cohesie' initiatief een subsidie waard: wij zijn daar heel blij mee.

Interview in de Vinkentuin, Joanna & Ineke, 8 april 2017

Na enkele maanden van overleggen, interviewen, schrijven, opmaken en organiseren is hier het Vinkentuinboekje.

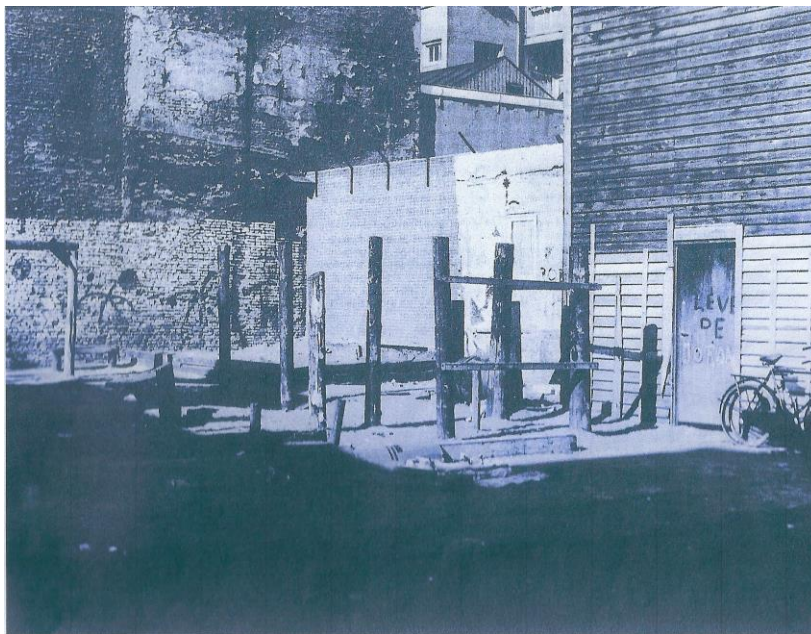
Geniet ervan en laat het boekje u inspireren tot nieuwe initiatieven binnen en buiten de tuin, voor een prachtige en plezierige Vinkenstraat.

Kleine geschiedenis van de Vinkentuin

“Als u samen iets begint dan kan het best lukken”

Na de brand in 1969 in de fabriek van Es van Schijndel, Vinkenstraat 110-112 bij de Mouthaansteeg, werd de fabriek gesloopt. In 1971 vond een groep vrouwen uit de Vinkenstraat dat het braakliggende terrein een goede plek zou zijn voor een **speeltuintje**. Ze wilden nu wel eens dat hun kinderen een beetje behoorlijk konden spelen, zoveel gelegenheid was daar niet voor in de buurt.

De vrouwen verdiepten zich in de verschillende mogelijkheden om een dergelijke speelplaats in te richten. De dames waren helemaal op de hoogte van de speelmogelijkheden voor jong en oud, modern en ouderwets. Samen met een aantal mannen en studenten werd het speeltuintje gerealiseerd, de kosten werden gedekt met een geldinzameling.

Het Wijkcentrum concludeerde in de Wijkkrant:
“U ziet als u samen iets begint dan kan het best lukken.”

Het maken van het speeltuintje was de aanleiding voor de start van het **Vinkenstraatcomité**. De Vinkenstraat was sterk verwaarloosd, van de oude gevels was bijna niets meer over en er waren grote hiaten in de huizenrijen. Door het beleid van de Gemeente waren er letterlijk en figuurlijk in de straat gaten geslagen. Er werd veel gespeculeerd met huizen. De straat moest hoognodig worden aangepakt vóór het te laat was.

De groep oude Vinkenstraters die er nog woonden, moesten nog jaren en jaren tegen grote gaten en dichtgetimmerde huizen aan kijken.

Het eerste project vanaf 1973 was het stuk **Vinkenstraat 43-53**. Hier stonden oude woningen die gesloopt moesten worden en waar nieuwbouw voor terug zou komen. Maar er waren nogal wat problemen en tegenslagen... *“Er zijn heel wat schoenen versleten met naar het Stadhuis op en neer lopen.”* (‘Tante Bep’ Barends van het Vinkenstraatcomité).

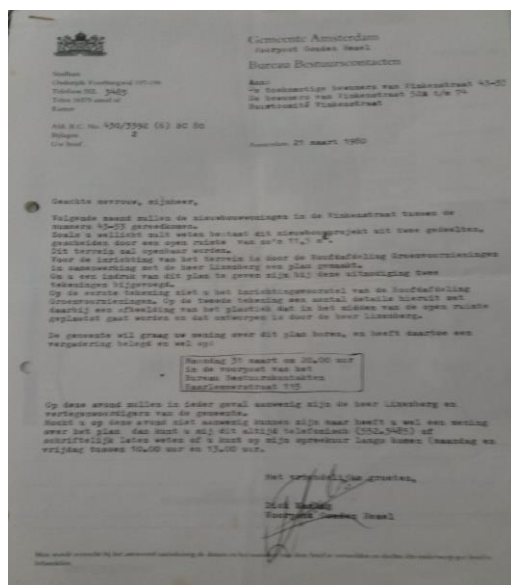
Het Vinkenstraatcomité ontwikkelde samen met architect Sally de Swaan en bewoners van de Vinkenstraat de plannen voor dit stuk. Probleem was dat de pakhuizen op de Brouwersgracht er recht achter in handen kwamen van Engelse beleggers, die er wel brood in zagen om er luxe appartementen in te bouwen. Zonder maatregelen zou een eventueel nieuwbouwblok dan veel te dicht tegen de pakhuizen aan komen te staan. In oktober 1973 beloofde wethouder Kuijpers dat nieuwbouw in open gaten in de Vinkenstraat mogelijk zou worden en men ging enthousiast verder met tekenen.

Op 14 mei 1974 werd het plan voorgelegd aan wethouder Lammers en ook hij beloofde dat er woningen zouden komen. Maar terwijl de architect verder werkte werd een gedeelte van de grond achter de pakhuizen gekocht door de Engelse belegger, die de pakhuizen aan het verbouwen was. Die kocht het stuk grond om het onbebouwd te laten, als een soort achtertuinje voor de dure Brouwersgrachtpanden. In 1975 had de Gemeente weer alle grond achter de pakhuizen in bezit. Er

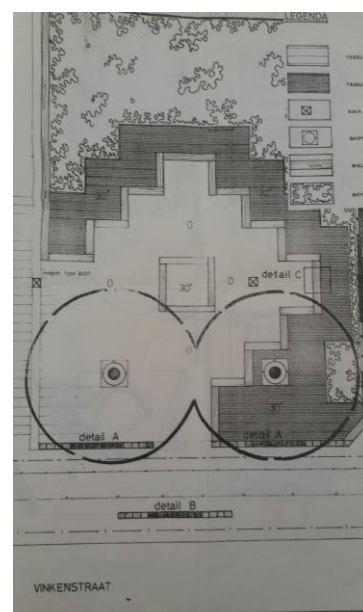
werd bovendien vastgelegd dat achter Brouwersgracht 204 – 206 niet gebouwd mocht worden. Dat betekende dat er niet één heel huizenblok zou kunnen verrijzen. Wel twee blokjes, met daartussen een tuin. Dit leidde wel tot een verhoging van de bouwkosten. De achtergevel van Brouwersgracht 210 – 212 werd een stukje teruggelegd. Op 22 oktober 1976 werd bij de Gemeente een bouwaanvraag voor de nieuwbouw Vinkenstraat 43-53 ingediend.

In mei 1977 werd verwacht dat de eerste paal de grond in zou kunnen. Dit bleek niet te lukken omdat er een nieuwe prijsopgave van de aannemer moest komen, die door Den Haag goedgekeurd moest worden. Dan was er weer gedoe over de maatvoering van het plan en moest de Gemeente de bewoners/ eigenaren toestemming vragen voor het iets overschrijden van de rooilijn van de 'tuin'. Een aantal bewoners maakte bezwaar.

Maar op 17 november 1978 werd **de eerste paal** feestelijk door 'Ome Piet' Barends van het Vinkenstraatcomité de grond in geslagen. **In juni 1980** waren de woningen klaar.

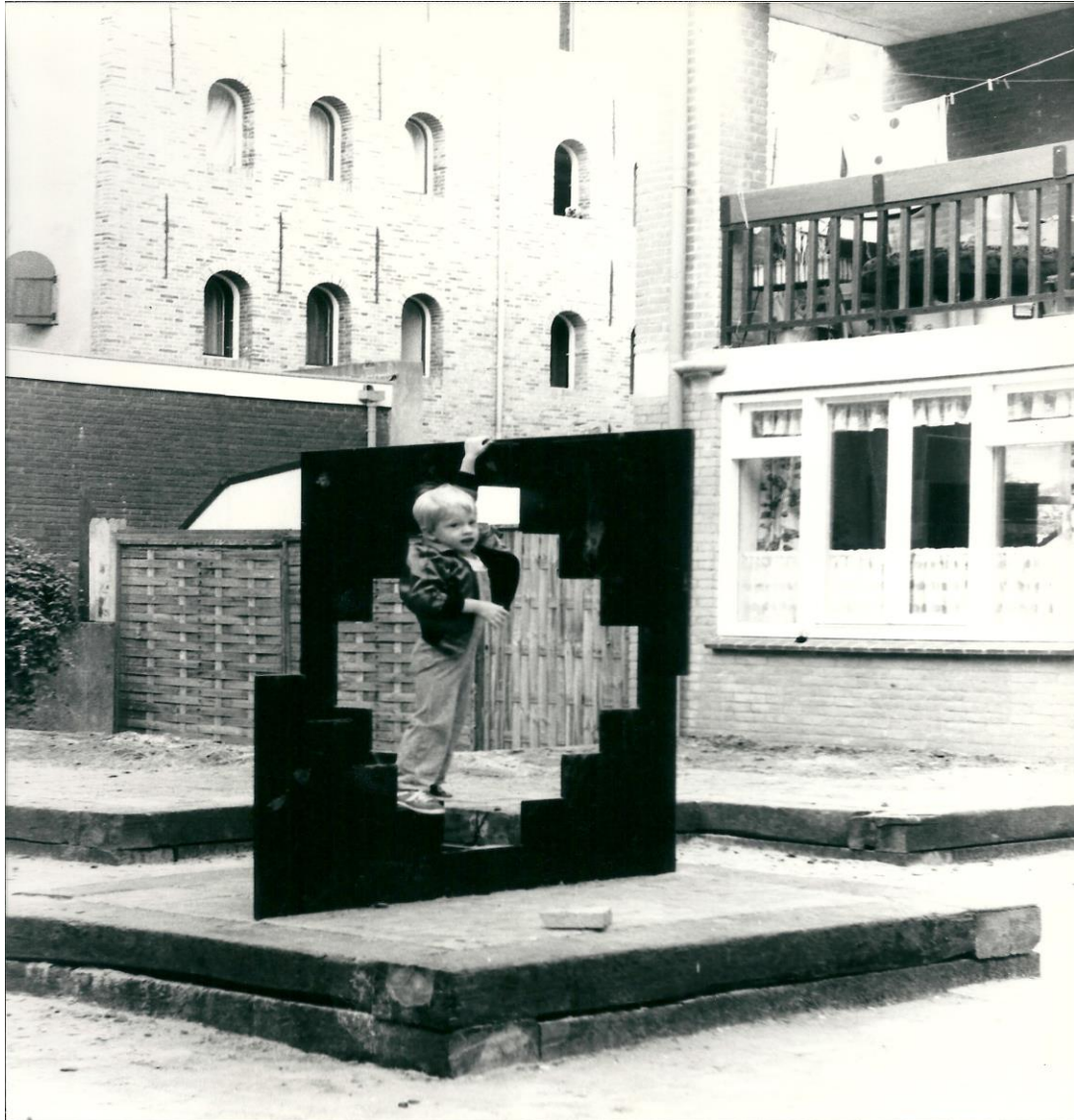
Brief Voorpost Gemeente: inrichting tuin

1e ontwerp Vinkentuin, 1980

Daarna werd ook **de tuin aangelegd**, in de vorm van het kunstwerk dat in het midden van de tuin werd geplaatst. Dat bleek echter te gevaarlijk. Daarom werd later het kunstwerk doorgezaagd en in twee stukken opgehangen aan de muren van de nieuwbouwblokken. De

tuin werd met bielzen afgewerkt. Aan de rechterzijde werden planten en bomen geplaatst. Links kwam een looppad voor de bewoners van nr. 41, die recht van overpad hadden.

Maurice speelt op het kunstwerk, 1980/1981

De tuin werd beplant door de Gemeente, met veel prikkers en andere onderhoudsarme planten. De Gemeente onderhield de tuin ook: ongeveer een keer per jaar kwam er iemand kijken hoe het erbij stond.

Al met al een weinig inspirerende situatie. Wel positief was dat de Gemeentereiniging de planten water gaf.

In 1990 kwam er een coördinator Zelfbeheer werken bij het Wijkcentrum. In de loop van 1991 kwamen er ook nog een coördinator Veiligheid en enkele buurtconciërges bij. De Gemeente had ondertussen het roer omgegooid en stimuleerde geveltuinen en

Buurman Jan-Willem die tegenover de Vinkentuin woonde tekende een plan om de tuin een andere vorm en inrichting te geven: *“Na een aantal jaren van verwaarlozing zou er iets nieuws komen op de plek van de Vinkentuin. Op een gegeven moment kwam er (ik dacht van uit het Wijkteam) de vraag of de bewoners zelf een idee hadden wat er met het Vinkentuintje kon*

Er werd uitgezocht of de Gemeente bereid zou zijn om de tuin herin te richten. Ondertussen werd er bij mensen thuis vergaderd over de nieuwe beplanting en hoe alles aangepakt zou

Tussen de bedrijven door vierde het Vinkenstraatcomité in 1984 haar 12½ - jarig bestaan.

Bij die gelegenheid werd een gevelsteen ingemetseld in de voorgevel van het buurthuis in het Femina Muller pand, door André van Stigt, voorzitter Wijkcentrum Gouden Reael.

meer groen in de buurt. Er kwam een grote pot subsidiegeld voor alle (te starten) projecten in de Gouden Reael, waaronder alle zelfbeheertuinen op het Bickerseiland, het Prinseneiland, het Haarlemmerplein, in de Nieuwe Westerdokstraat en de Vinkenstraat.

gebeuren. Ik heb toen ter plekke op een stuk papier wat krullende bewegingen gemaakt voor de aanleg van perkjes en dus ook een krullend pad. Tot mijn stomme verbazing werd een aantal weken later het ook volgens deze schets aangelegd.”

moeten worden. In 1993 werden de huizen van Vink IV opgeleverd (Vinkenstraat 14, 11 – 13, 19 en 24 – 30), het laatste grote sloop- en nieuwbouwproject in de straat.

In het najaar van 1993 ging de straat op de schop. Maanden moesten we ons door de zandmassa's heen wurmen. Er werden nieuwe rioleringsbuizen en andere buizen in de bouwput gestopt. Regelmatig werd de straat afgezet als er weer eens een gaslek of iets anders aan de hand was.

Opgebroken straat, 1993

De Gemeente legde **in voorjaar 1994 de tuin in de huidige vorm** aan, naar het plan van Jan-Willem. Een groep vrijwilligers ging aan de slag om de tere plantjes in de grond te zetten.

Heer Orhan, Jeantine, Joke

Naar aanwijzingen van Joke; zij nam de coördinatie van het **tuin-zelfbeheer** op zich. Na afloop werd er geproost op de nieuwe tuin en het harde werken.

Edwina, heer Brogge, Piet, Jeantine, Toke, Joke, Jan-Willem, Georg, Just

Georg

De nieuwe Vinkentuin, mei 1994

4 juni 1994, groot feest: de Vinkenstraat was eindelijk 'af'!

Interview AT5 met 'Ome Piet' en 'Tante Bep' Barends van het Vinkenstraatcomité

Officiële opening van de vernieuwde Vinkenstraat door wethouder Duco Stadig

De straat is 'af'! Groot straatfeest in de Vinkentuin

Feesten in en om de tuin

Ergens in de jaren 2000 besloot een groepje burens dat het tijd werd voor hernieuwde contacten met de burens en werden er her en der in de straat of op in de tuin **feestjes** gehouden. Zoals de midwinterfeestjes aan het begin van de straat (inclusief sneeuw en vuurspuwer en vuurkorf).

Feest! Zara, Rosa, Idris, Eva, september 2006

En recent de Gender Revealing Party van de tuin-overburen – het wordt een jongen! Eén van de feestjes werd gesponsord door de supermarkt om de hoek, omdat de Vinkenstraatbewoners geholpen hadden met een handtekeningenlijst om een alcoholverbod op de Eenhoornsluis te krijgen.

Straatfeest, augustus 2007

Door de regen verdreven: garage-feest, september 2008

Plein- & Hofjesconcert, 2009

In 2001 werden, na overleg van de bewoners met het Wijkcentrum en de Gemeente, **de bankjes weggehaald**. Er was teveel overlast van zwervers en anderen die er sliepen en

rottigheid uithaalden. De bankjes werden wel gemist, maar iedereen vond het verdwijnen van de overlast belangrijker.

Vinkenstraat

Buurt barbecue

8 september 16:00 uur

Binnentuintje tegenover nr. 6

Neem mee:

Eten, drinken, een stoel.

We zorgen voor een vuurtje, wellicht hebben we hout nodig.

Kom je ook?

↑ Zomerfeest, 2013 ↓

Vorbereiding buurt barbecue, september 2010

2013

Midwinterfeest, 2009

Door de jaren heen bleef er een kleine vaste kern burens die met afwisselend andere bewoners de Vinkentuin onderhield.

April 2015

Na 24 jaar vond coördinator Joke dat het welletjes was geweest en droeg in 2015 het stokje van de tuin over aan Ineke.

Juli 2016

Juli 2016

Maart 2012

April 2015

De Gemeente stelt elk jaar een klein budget ter beschikking voor materiaal en nieuwe planten. Elk jaar in maart/ april organiseren we een lentebeurt en in oktober/ november een winterbeurt, met altijd iets lekkers te eten en drinken na. Tussen de grote beurten door wordt er gewied, gezaaid en geplant, worden heggen en struiken gesnoeid, en het pleintje schoongemaakt. Ron sproeit de tuin, als het nodig is minstens 1x in de week.

Wat de straatbewoners zo'n 35 jaar geleden met elkaar en samen met Vinkenstraatcomité, Wijkcentrum en Gemeente begonnen zijn, is gelukt. We hebben van de **Vinkentuin een aards paradijsje** gemaakt in de Vinkenstraat, waar bewoners én bezoekers heel blij mee zijn.

Werken in de Vinkentuin

Plantenvervoer per rolstoel, juli 2016

Hard werken door jong en oud, september 2016

De overburen, 2015

20 groene vingers, september 2016

De bezem erover, april 2017

Praten en poetsen, april 2017

Het gebeurde in die dagen...

Waarom denk ik aan de Bijbel als mij gevraagd wordt mijn gedachten over de Vinkentuin op te schrijven. Wel, dat is omdat ik aan de wieg gestaan heb van de huidige tuin.

Toen ik 30 jaar geleden in de Vinkenstraat kwam wonen was het pleintje verworden tot een favoriete plek van spuiters, slapers en andere vreemde snuiters.

Het ontwerp kreeg te maken met verval en zo waren er in de loop der tijd veel onoverzichtelijke hoeken en gaten ontstaan.

Buurman Jan-Willem tekende een herinrichtingsplan en er kwam een commissie.

De bewoners mochten mee beslissen hoe het anders moest.

Er kwamen grotere groenvlakken en de beplanting mochten wij zelf uitzoeken.

Behalve de bomen, daar hadden wij niets over te zeggen.

Zoals dat gaat met kindjes die je geboren hebt zien worden, je krijgt er een band mee. Groot was dan ook de teleurstelling dat van onze eerste planten de duurste al meteen gestolen werden. Met de jaren leer je wat haalbaar is. Jammer was ook dat wij hebben moeten besluiten de bankjes weg te laten halen.

Ze werden 's avonds en 's nachts te vaak voor andere doeleinden gebruikt dan rustig zitten voor een babbeltje. Maar het was ook een gemis, juist voor dat babbeltje en voor ouderen die de bank gebruikten als rustpunt op weg naar De Rietvinck. De overlast woog toch zwaarder.

De straat heeft in de loop der jaren nieuwe bewoners gekregen, er zijn nieuwe initiatieven ontstaan.

Mijn mede-commissieleden van het eerste uur zijn vertrokken.

Het kind is groot geworden. Eind 2015 was de tijd voor mij om het los te laten.

Joke Zonneveld

Joke bedankt! November 2015

Blij met de Vinkentuin

Om een idee te krijgen van wat de Vinkenstraatbewoners vinden van de tuin heeft het Vinkentuinboekje werkgroepje interviews gehouden met rond de 30 bewoners en oud-bewoners. De interviews geven een aardig beeld van de diversiteit van de bewoners en van hun kijk op de tuin.

Sommige interviews gingen per mail, maar de meeste vonden plaats bij de bewoners thuis. Erg gezellig en vaak uitlopend in interessante verhalen over veel meer dan alleen de tuin. Enkele interviews werden gedaan en schriftelijk uitgewerkt in verslagen door de kinderen Eva en Lily, begeleid door Ineke. Heel knap!

Als vast stramien voor de interviews gebruikten we een zestal vragen:

- 1) Wanneer en hoe was je eerste kennismaking met de Vinkentuin?
- 2) Heb je een anekdote over de Vinkentuin? En misschien ook een foto?
- 3) Wat vind je van de Vinkentuin?
- 4) Wat ontbreekt er volgens jou aan de Vinkentuin?
- 5) Werk je mee in de Vinkentuin? Waarom wel, waarom niet?
- 6) Heb je andere opmerkingen?

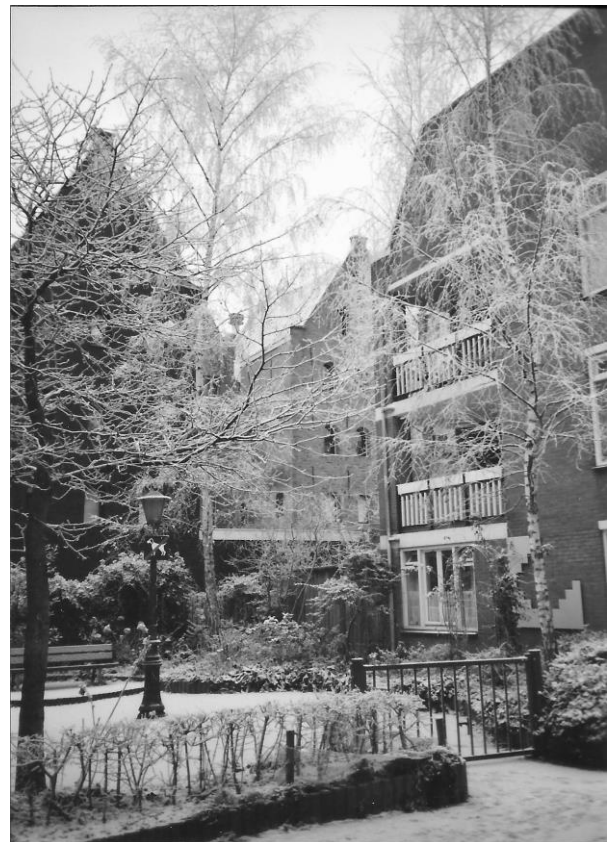
In dit hoofdstuk geven we de interview-verslagen niet letterlijk per geïnterviewde weer, maar beperken we ons tot de grote lijnen van de antwoorden per onderwerp.

2012

2012

± 2010 (nog met bankje)

Eerste kennismaking met de Vinkentuin

Van de 30 geïnterviewde bewoners is er één die vanaf haar vroegste jeugd in de Vinkenstraat woont en vanaf het begin betrokken is bij het Vinkenstraatcomité en de ontwikkeling van de tuin vanaf 1971. Zeven geïnterviewden zijn later in de jaren zeventig en tachtig in de straat komen wonen, waarvan sommigen in de nieuwbouwblokken aan weerszijden van de tuin. Deze vroegste bewoners zijn bijna allemaal nog actief betrokken bij de tuin, hetzij door meedoen aan het onderhoud van de

tuin, of door het bakken van cakes en andere lekkernijen voor na de werkbeurten of bij straatfeestjes.

Eén derde van de geïnterviewde werden Vinkenstraatbewoners in de jaren negentig en 12 tussen 2000 en 2015. Veel van de nieuwkomers leerden de Vinkentuin kennen toen zij reageerden op een oproep voor een werkbeurt of voor een feestje in de tuin, of omdat zij spontaan gingen meewerken toen ze langs de tuin liepen tijdens een werkbeurt.

Enkele opvallende uitspraken over eerste kennismakingen met de Vinkentuin

- *“De eerste buurvrouw die ik ontmoette was Ruth, die veegde elke dag het tuintje. Vóór Ruth deed Albert Heijn dat, die woonde toen in een pakhuis aan de Brouwersgracht!”*
- *“22 jaar geleden ben ik hier komen wonen. Ik werkte toen in een bloemenzaak, nam af en toe afgekeurde planten mee om in de Vinkentuin te zetten, en ook in de binnentuin achter het pand 48.”*
- *“Toen ik nog niet zo lang in de buurt woonde had ik voor het eerst van mijn leven een hond. Ik had niet in de gaten dat je honden niet op het pleintje mocht uitlaten, dus liet ik het beest daar rustig plassen.*

Tot een kennis mij op het bordje aan de lantarenpaal wees. Ik schaam me er nog voor...”

- *“Bij het bezichtigen van dit huis, 6 jaar geleden, hadden we iets van “Wow! Een grote tuin tegenover ons huis!” We gaan er eigenlijk nooit zitten. Voor ons huis zitten we heerlijk in de zon.”*
- *“We hebben het huis gekocht in januari 2015. In april 2015 kwam er een briefje in de bus over de lente-werkbeurt met koffie en lekkere baksels na. Daar heb ik aan meegedaan en leerde daarbij allerlei burens kennen. Heb bij ons housewarming-feestje al die burens uitgenodigd en velen kwamen, echt leuk.”*

Het berkje, gepland in 1995

De reuze berk, 2017

Niet alle eerste kennismakingen met de tuin waren onverdeeld positief

- *“Het was wel even schrikken met de overlast van junks. Vaak belde ik de politie bij overlast van jongeren. Claire sprak de jongens op het pleintje zelfs 's nachts aan.”*
- *“Wij kwamen hier wonen in 1987. Het was toen een beetje een treurige bedoening in de tuin.”*

Eerste kennismaking met de Vinkenstraat in de jaren 70 en met de Vinkentuin in 2009

Henk was destijds 16 en bezorgde het Parool in de buurt. Hij reed op zijn brommer, negeerde een stopteken van de politie, reed vanaf het Haarlemmerplein de Wagenstraat in en zag aan de linkerkant de Vinkenstraat. Maar hij reed rechtdoor de Brouwersgracht op en wist te ontkomen. Weken was de agent op zoek naar hem, maar hij kon Henk niet vinden omdat die in plaats van op de brommer op de fiets het Parool rondbracht. Weken later werd hij, gewoon met een aantal vrienden op brommers, alsnog aangehouden door de agent, werd zijn brommer minutieus onderzocht en moest hij zich legitimeren...

Jaren later in 2009, werden Henk en zijn gezin tweede op de lijst van mensen die hadden ingeschreven voor een vrijgekomen woning in Vinkenstraat. Zij werden de gelukkigen! Omdat zij een binnentuin met de Haarlemmerdijk deelden hadden ze in het begin vooral contact met de burens op de Haarlemmerdijk. Vrij snel daarna was er een Vinkenstraatfeest. Een beetje verlegen, omdat zij de burens niet kenden, zijn ze er naar toe gegaan. Sindsdien is er steeds meer contact met burens en ze gaan ook naar de feestjes in de tuin. Zij voelen zich hier heel prettig.

Anekdoten over de Vinkentuin

Anekdoten genoeg, alleen al met hiermee zouden we een boekje kunnen vullen. Leuke en minder leuke verhalen, hilarisch en soms triest. Soms gaat het echt over de tuin, soms meer over de straat.

- ***Berkensap experiment:*** Om de berkenkatjes-allergie van Rebecca te bestrijden ging Mark samen met Ron sap van de berk aftappen om thee van te maken. Er hingen allemaal emmertjes aan de boom. Buurvrouw Marjolein merkte op: “Wie weet wat er allemaal hier in de grond zit, ik zou maar uitkijken!” Toen zijn ze gestopt.
- ***Katten lief en leed:*** Ko heeft in de Vinkentuin zijn zwarte kat gevonden. Hij heeft deze kat geadopteerd, elke avond haalde hij hem op uit de tuin en de kat liep dan achter Ko aan naar huis. Het is echt zijn kind geworden. De kat is in juni 2016 dood gegaan onder zijn bed en hij heeft hem in zijn eigen achtertuinje begraven.
- Ko kijkt nog altijd in de Vinkentuin naar de plekken waar zijn kat zat: op het muurtje of in de bosjes. Vroeger waren er veel meer katten in de tuin, dat vond Ko veel gezelliger. Kat Kamie bijvoorbeeld, die klom in de bomen en maakte dan de vogels zo bang dat ze van schrik dood gingen. Kamie droeg ze dan naar beneden en bracht ze naar Ko.
- ***Verliefd op én in de tuin:*** veel bewoners zijn verliefd op de tuin zoals die er nu uitziet. Voor één persoon - we zeggen niet wie - bracht de tuin veel meer dan groen en bloemen... Werkend en feestend in de tuin werd ze verliefd op haar grote liefde!

- **Schietpartij en Ratelaars, een bizar verhaal uit 1989:** Aan het begin van de straat rechts was een illegaal naaiatelier. Daar was op een gegeven dag een schietpartij. Paniek, mensen vluchtten het pand uit, de eigenaar werd bebloed in een auto gegooid en naar het ziekenhuis gebracht.

Tegelijkertijd was er verderop in de straat in Femina Muller een feest ter gelegenheid van de eerste paal van het nieuwbouwblok Vink II. Met ballonnen, hapjes en drankjes en muziek van de Ratelaars van de Gemeentereiniging. Altijd wat te beleven in de Vinkenstraat!

-
- **Het groene monster:** *“Mijn kinderen durfden soms niet door de tuin naar buiten te gaan, want er was een groen monster... Wat bleek: er lag een zwerver in de hoek van de tuin te slapen. Als hij op stond en tussen de struiken vandaan kwam zat hij onder de groene takken. Een groen monster!”*

-
- **Winterfeestje en housewarming:** *“Aangenaam verrast was ik toen er begin 2016 een winterfeestje werd georganiseerd, compleet met vuurkorf en lekkere drankjes en hapjes. Daar ontmoette ik veel burens die ik verder in straat nooit tegenkom, grappig. “*

- **Griezelen met eendagskuikens:** Een buurman gaf altijd ééndagskuikens aan de reigers, de duiven, de meeuwen en de katten. De reigers zijn nog tijden lang op dat plekje blijven staan toen hij al weg was.

Relax man!!! *“Bij het rondbrengen van de briefjes voor de Nieuwsjaardrink in januari, zie ik bij het Vinkentuinpootje Marjolein gebogen over een bewusteloze toeriste, niet goed geworden van bij de coffeeshop op de hoek gebruikte drugs. “Heb ik al gevraagd bij de coffeeshop, maar die willen niet, ze zeggen dat 112 toch niet komt...” Marjolein rent naar boven en belt. Vriend van toeriste staat er verdoemd bij. Buurman komt aanlopen: “Let me help”. Hij draagt toeriste, stijf als een plank en nog steeds buiten bewustzijn, bij mij op de begane grond naar binnen, legt haar op de bank, emmer erbij, deken om warm te blijven, en veel praten. De ambulancebroeders arriveren en krijgen toeriste met een injectie weer aan de praat, maar ze zakt steeds opnieuw weg. “Niets ernstigs, ze moet lang slapen”. Na nog wat checks worden de toeristen door de ambulance naar de huurauto van het stel gebracht, ergens in Zuidoost. “Dank jullie wel, burens”, zeggen de ambulancebroeders.”*

Wat vind je van de Vinkentuin

De lofprijzingen tuimelden binnen als antwoord op deze vraag

“Groen hartje in de straat! Prachtig paradijs in een drukke stad!”

“Een groene oase in de straat, erg leuk om te zien hoe de bomen, struiken en bloemen elk voorjaar weer opbloeien.”

“Een zegen. Zon, licht en groen. Ook veel geveltuintjes in de straat.”

“Een verrijking voor de buurt. Een ontmoetingsplaats met de burenen.”

“De tuin is mooi groen, ziet er goed bijgehouden uit, niet verwaarloosd.”

“Gezellig. Als ik er met of zonder de kat loop, altijd is er een praatje. Je kunt eventueel je eigen stoeltje meenemen en lekker gaan zitten.”

“Ik loop vaak met hond langs de tuin en zie daar altijd een stel zitten, echt in hun eigen wereld, vraag me af hoe zij leven.”

“Een heel leuke tuin, ik kom er meerdere keren per dag. De burenen maken altijd een praatje. Amber en Ron geven mij soms een pannenkoek. De twee alcoholisten die er bijna elke dag zitten zijn aardige mensen. Andere zwervers jaag ik weg, die maken troep en horen niet in de tuin. Ik wil dat de tuin schoon blijft. Punt schoenen (yuppen) zet ik ook uit de tuin... En ook jongens die lopen te voetballen, daarvoor is de tuin niet bedoeld.”

“De sociale cohesie reflecteert in de tuin. Als de tuin er niet geweest was en er bijvoorbeeld huizen hadden gestaan dan was er waarschijnlijk minder sociale verbinding geweest zijn. Door het samen werken in de tuin en de feestjes ontmoeten mensen elkaar en krijgen meer contact. Doordat ik een aantal burenen nu een beetje ken heb ik nooit een gevoel van onveiligheid in de straat.”

“Mooie tuin, de muren en de bakken hebben een mooie kleur rood, we kijken er zo op vanaf het balkon. Er zijn geen bankjes meer, dat is goed. Oma zit niet in de tuin, wel op het Haarlemmerplein op een bankje, daar komen ook haar kennissen van de Spaarndammerbuurt.”

“De tuin is het leukste stukje Vinkenstraat, zo groen! Het middelpunt van het eerste stuk van de straat en een fijne ontmoetingsplaats. Na de zomer komen we bijeen voor een feestje, om onze vakantie verhalen te vertellen. Buurvrouw Claire genoot in de laatste jaren van haar leven zo van de nesten met jonge vogels in de bomen.”

“Na mijn verhuizing vluchtte ik soms naar de vroegere burenen, met hen heb ik toen heerlijk in de tuin gezeten en gelopen.”

“Een luxe om door 't groen naar huis te gaan.”

Een oud-bewoner stuurde, met de Vinkentuin in gedachten, dit **gedicht van J.C. Bloem**.

Passend als afsluiting van dit lofzangen hoofdstukje.

VOORJAAR

De zon brak door de barre voorjaarslucht.

Plotseling kantelde er een vogelvlucht.

Op de aarde smolt de dungezaaide sneeuw.

Hart, gij zijt vrij; gij waart om niets beducht.

Wat ontbreekt er aan de Vinkentuin

Ondanks de lofzangen op de tuin blijft er voor de bewoners wel wat te wensen over

- Een plek om te zitten zou fijn zijn. Maar gezien de aantrekkingskracht van zitgelegenheid op overlast-gevende bezoekers zit er niets anders op dat zelf stoelen mee te nemen.
- Het hek dichtdoen, dat houdt honden en mensen buiten die er een zootje van maken.
- Een ouderwets fonteintje zoals op het pleintje voor het Blaauwhoofd.
- Meer kleur, meer bloeiende planten.
- Fruitbomen en druivenranken, net zoals in de geveltuin.
- Een picknicktafel en vogelhuisjes (op het Noord-Oosten).
- Camera toezicht.

Over deze en wellicht andere wensen gaan we verder praten bij het boek-presentatie- feestje en andere bijeenkomsten in de tuin.

Deelname aan de werkbeurten

Er is een vaste groep bewoners die altijd meedoet aan de werkbeurten in de tuin en daar ook tussendoor de handen uit de mouwen steekt. Anderen hebben geen tijd om

in de tuin te werken op zaterdagen, maar veel bewoners nemen deel aan de feestjes en zetten zich in voor de versiering, de hapjes en drankjes.

Overige opmerkingen

- Kunnen we in de tuin iets doen met de jongeren in de straat, om de volgende generatie te laten beseffen dat het belangrijk is om iets voor de maatschappij te doen.
- De inzet van sommige bewoners bij beheer en onderhoud van de tuin zou beter kunnen. We leven niet alleen voor onszelf maar hebben ook een maatschappelijke verantwoordelijkheid.

2012

2010

2012

2016

2016

Nawoord

We danken alle bewoners en oud-bewoners van de Vinkenstraat die hebben meegewerkt aan de interviews, de totstandkoming en de presentatie van dit boekje.

In het bijzonder heel veel dank aan Eva en Lily voor de leuke interviews.

Oud-bewoners: Janneke & Jan-Willem, Jeantine en Dirk.

Huidige bewoners: Ko & opa, Joke, Amber & Ron, Ali & Arzu, Mark & Rebecca, Elke, Els & Georg, Jaime & Paulien, Arne, Elena & Frans, Patricia, Henk & Birte & Lieke, Ted, Isabel & Lennert, Joanna, Leslie, Mark B, Roos, Marjolein, Ineke, Toke en Willy.

Ook hartelijk dank aan het Wijkcentrum Jordaan & Gouden Reael voor hun medewerking en subsidie.

Het Vinkentuinboekje is op 25 juni 2017 gepresenteerd in de Vinkentuin. De eerste exemplaren zijn uitgereikt aan Joke Zonneveld (coördinator van het zelfbeheer in de jaren 1992-2015) en aan Meri Barends en

Willy Alberts-Barends van het Vinkenstraatcomité. De muzikale omlijsting werd verzorgd door singer-songwriter/ gitarist Dirk van der Wal, oud-buurman van de Vinkentuin.

Gebruikte bronnen

- Wijkkrant, 15 september 1972
- Wijkkrant, september 1974
- De Vinkenstraat, uitgave nr.5 1978, speciale editie, buurtcomité Vinkenstraat en Wijkcentrum de Gouden Reael
- Vinkenstraat Jubileumkrant, 1979
- De Gouden Reael – Glimp van de jongste geschiedenis van een lastige buurt, september 1990

Colofon

Foto's: Ineke, Jan-Willem, Paulien, Toke, Willy, Wijkcentrum Jordaan & Gouden Reael

Interviews & teksten: Ineke, Toke, Willy

Lay-out: Ineke, Toke, Willy

Drukwerk: Repro

